

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3186/2023
04.07.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Драгане Миросављевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ... , коју заступа Слободан Витић, адвокат из ... , против туженог ЈКП „Водовод“ Ужице, са седиштем у Ужицу, кога заступа Марин Благојевић, адвокат из ... , ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 6/23 од 05.04.2023. године, у седници већа одржаној 04.07.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда Крагујевцу Гж1 6/23 од 05.04.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 498/20 од 02.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди да је радни однос тужиле код туженог на одређено време заснован Уговором о раду бр. ... од 11.01.2013. године, Уговором о раду бр. ... од 30.12.2013. године, Уговором о раду бр. ... од 26.01.2015. године, Анексом уговора о раду бр. ... од 10.02.2015. године, Уговором о раду бр. ... од 17.07.2015. године, Уговором о раду бр. ... од 25.01.2016. године, Уговором о раду бр. ... од 18.07.2016. године и Анексом уговора о раду бр. ... од 27.01.2017. године, преображен у радни однос на неодређено време. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиле да се поништи као незаконит Отказ уговора о раду донет од стране директора туженог број ... од 20.06.2018. године, којим је тужилји отказан Уговор о раду бр. ... од 18.07.2016. године са Анексом уговора о раду бр. ... од 27.01.2017. године и да се тужени обавезе да тужилу врати у радни однос и распореди на друге одговарајуће послове. Ставом трећим изреке, обавезана је тужилја да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 252.750,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 6/23 од 05.04.2023. године, преиначена је пресуда Основног суда у Ужицу П1 498/20 од 02.06.2022. године, тако

што је усвојен тужбени захтев да се утврди да је радни однос тужиле код туженог на одређено време заснован Уговором о раду бр. ... од 11.01.2013. године, Уговором о раду бр. ... од 30.12.2013. године, Уговором о раду бр. ... од 26.01.2015. године, Анексом уговора о раду бр. ... од 10.02.2015. године, Уговором о раду бр. ... од 17.07.2015. године, Уговором о раду бр. ... од 25.01.2016. године, Уговором о раду бр. ... од 18.07.2016. године и Анексом уговора о раду бр. ... од 27.01.2017. године, прерастао у радни однос на неодређено време и поништен као незаконит Отказ уговора о раду донет од стране директора туженог број ... од 20.06.2018. године, којим је тужиле отказан Уговор о раду бр. ... од 18.07.2016. године са Анексом уговора о раду бр. ... од 27.01.2017. године, те обавезан тужени да тужилу врати у радни однос и распореди на друге одговарајуће послове и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од од 226.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, битних повреда одредаба парничног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23- други закон) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиле је са туженим закључила Уговор о раду бр. ... од 11.01.2013. године на радном месту референта ... у Сектору за По истеку овог уговора закључила је више уговора о раду на одређено време до престанка радног односа 22.06.2018. године, са једним прекидом радног односа краћим од 30 радних дана. У читавом периоду, тужиле је обављала послове референта ..., а поред тог посла, придодати су јој и други послови (...). Наведени послови су систематизовани Правилником о организацији и систематизацији послова односно радних задатака код туженог од 02.07.1991. године, са изменама које су биле на снази у периоду када је тужиле била у радном односу код туженог. У току трајања последњег уговора о раду број ... од 18.07.2016. године, тужиле је прихватила и потписала Анекс уговора о раду број .. од 27.01.2017. године. Решењем директора туженог број ... од 20.06.2018. године, тужиле је отказан уговор о раду, због истека рока на који је радни однос заснован и одређено да тужиле радни однос престаје закључно са 22.06.2018. године, када јој је престало породилско одсуство и одсуство ради неге детета.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбене захтеве тужиле налазећи да, у конкретном случају, нема места примени одредбе члана 37. Закона о раду, већ да се имају применити одредбе Закона о буџетском систему, којима је прописана забрана заснивања радног односа са новим лицем, ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места, а које су *lex specialis* у односу на Закон о раду.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев тужиле, налазећи да је тужиле у периоду од 11.01.2013. године од 22.06.2018. године обављала рад код туженог по основу више уговора на одређено време, између којих није постојао прекид рада дужи од 30 дана, те да је тужени таквим уговарањем рада са тужилом злоупотребио одредбу члана 37. став 1. Закона о раду, јер су се у конкретном случају – протеком 12 месеци и 5 радних дана након закључења уговора о раду од 11.01.2013. године, стекли услови из члана 37. став 4. Закона о раду да се активира

правило о преображају радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време. Поред тога, по становишту другостепеног суда, тужила нема статус новог лица са којим тужени не би могао да заснује радни однос у смислу члана 27е став 34. Закона о буџетском систему, будући да је тужила у радном односу код туженог била и пре ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о буџетском систему – 07.12.2013. године.

По оцени Врховног суда, другостепена одлука је заснована на правилној примени материјалног права.

Одредбом члана 37. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/2005 ... 32/13), прописано је да се радни однос заснива на време чије је трајање унапред одређено када су у питању: сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла који траје одређено време и сл. за време трајања тих потреба, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или с прекидима не може трајати дужи од 12 месеци (став 1). Под прекидом из става 1. овог члана не сматра се прекид рада краћи од 30 радних дана (став 2). Радни однос на одређено време, ради замене привремено одсутног запосленог, може се засновати до повратка привремено одсутног запосленог (став 3). Радни однос заснован на одређено време постаје радни однос на неодређено време, ако запослени настави да ради најмање пет радних дана по истеку рока за који је заснован радни однос (став 4).

Полазећи од утврђеног чињеничног стања и цитиране одредбе закона, правилан је закључак другостепеног суда да су се конкретном случају стекли услови за преображај радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, јер је од закључења уговора о раду од 11.01.2013. године, тужила наставила да ради код туженог и дужи од пет радних дана по истеку рока од 12 месеци, односно по истеку рока који је потребан да би радни однос заснован на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време. Такође, правилан је и закључак другостепеног суда да тужила није имала статус новог лица са којим не би могао да се заснује радни однос у смислу члана 27е став 34. Закона о буџетском систему, због чега нису основани наводи туженог о погрешној примени материјалног права. Ово стога што се, у конкретном случају, на радно-правни статус тужиле примењује Закон о раду, а не прописи материјалног права на које се тужени позива, с обзиром да је Закон о изменама и допунама Закона о буџетском систему сходно одредби члана 7. истог ступио на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Србије", што значи дана 07.12.2013. године, а на основу истог члана, одредба члана 1. Закона о изменама и допунама Закона о буџетском систему, која забрањује запошљавање нових лица без пристанка Владе, примењивала се од 01.03.2014. године.

Ревизијски наводи да је тужба поднета неблаговремено су по оцени Врховног суда неосновани, с обзиром да рок за подношење тужбе за утврђење да је радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време почиње да тече од достављања решења о отказу, односно од фактичког престанка радног односа.

Како је побијаном пресудом усвојен тужбени захтев и утврђено да је дошло до преображаја радног односа тужиле на одређено време у радни однос на неодређено време, правилно је, као незаконит, поништен Отказ уговора о раду донет од стране директора туженог број ... од 20.06.2018. године и обавезан тужени да тужилу врати на рад, као и да јој накнади трошкове парничног поступка.

Из изложених разлога, Врховни суд је применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као ставу један изреке.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Како је ревизија туженог одбијена, одбијен је и његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу члана 153. и 154. став 2. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Жељко Шкорић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић